

РЕШЕНИЕ

№ 7813

гр. София, 21.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 18.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **391** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.1, ал.2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е на основание Решение № 260659/20.10.2020г., постановено по гр.д.№ 2270/2019г. по описа на Софийски градски съд, III-Б въззивен състав, с което е обезсилено решението от 01.10.2018г., постановено по гр.д.№ 23034/2016г. по описа на Софийски районен съд и делото е изпратено по подсъдност на Административен съд София-град, по исковата молба на М. И. С. – Н., с която срещу Селскостопанската академия в [населено място] са предявени осъдителни искиове за присъждане на сумата в размер на 2700, равняващи се на шест месечни стипендии по 450 лева месечно, ведно със законната лихва за периода до тяхното изплащане; 16 200 лева за преживените от ищцата емоционален и физически стрес и новопридобити заболявания.

От фактическа страна в исковата молба се излага, че ищцата е била приета за редовен докторант по докторска програма „Селекция и семепроизводство на културните растения“ – професионално направление III.6.1. „Растениевъдство“ към земеделския институт в [населено място] от 28.02.2011г. На заседание на Научния съвет, на което не била поканена ищцата, бил приет индивидуалния ѝ учебен план в качеството на докторант. Предвид това впоследствие получила увреждания на здравето, свързани с основния ѝ здравословен проблем, от извършването на определени изследвания в среда, в която се извършвали опити с проби от животински екскременти. Това довело

до влошаване здравословното състояние на ищцата и наложило честото ѝ отсъствие, поради което със Заповед № НП-08-79/15.05.2013г. на председателя на Селскостопанската академия била отчислена като редовен докторант. Заповедта била оспорена по съдебен ред като с Решение № 7766/09.12.2013г., постановено по адм.д. № 7195/2013г. по описа на Административен съд София-град била отменена. Решението влязло в сила на 11.05.2015г.

В изпълнение на съдебното решение ищцата била върната като докторант, но през този период от време по закон следвало да получи обезщетение в размер на шест заплати /стипендии/. Такива до настоящия момент не ѝ били изплатени. Отделно от стреса от случващото се и лошите лабораторни условия получила допълнителни заболявания към основното - прогресивна системна склероза, умерена степен на активност на синдром на Р., генерализирана мускулна хипотрофия, артериална хипертония, депресия, щитовидна хипофункция, диабет тип II усложнен с диабетна полиневропатия, двустранно плоскостъпие, неврит на лявото ухо, социално адекватен слух, които наложили явяването ѝ пред ТЕЛК. Била освидетелствана със 72% ТНР.

Въз основа на изложеното е поискано присъждането на сумата в размер на 2700 лева, която е общият сбор на стипендиите за 6 месеца – шест стипендии от по 450 лева, ведно със законната лихва за периода до тяхното изплащане, както и сумата в размер на 16 200 лева, представляващи обезщетение за причинените на ищцата неимуществени вреди, изразяващи се в емоционален, психически и физически стрес и новопридобити заболявания. Претендират се разноските по производството.

С молба от 15.02.2021г. /л.9/ уточнява, че обезщетението в размер на 6 стипендии е следвало да бъде изплатено след отменителното решение на съда и възстановяването ѝ като докторант. Вредите от незаконосъобразни действия се претендират за периода от 13.03.2015г. до 14.08.2017г. и представляват влошаване на здравословното състояние от лошите лабораторни условия, в които ищцата била поставена да работи.

С молба, постъпила по делото на 10.03.2021г. ищцата уточнява, че вредите са причинени от незаконосъобразни действия на ответника, изразяващи се в отстраняването ѝ въз основа на Заповед № НП-08-79/15.05.2013г. на председателя на Селскостопанската академия.

С молба, постъпила по делото на 07.04.2021г. се уточнява, че вредите се претендират от незаконосъобразно действие на ответника, а именно след отмяната на посочената по-горе заповед, възстановяването на работа на ищцата в лаборатория по животновъдство, вместо в лаборатория по растениевъдство.

В съдебно заседание предявеният иск се поддържа чрез адв.В., която моли за уважаване на исковата претенция. Претендира присъждането на направените по производството разноски.

Ответникът чрез адв.К. в съдебно заседание, моли за отхвърляне на исковата претенция. Претендира разноски по представен списък. В допълнително представени писмени бележки мотивира доводи за неоснователност на исковата претенция за заплащане на обезщетение за вреди в размер на 2700 лева, представляваща обезщетение в размер на шест месечни стипендии като недоказана. Съображенията за това са, че между страните не е налице трудов договор, няма трудово правоотношение по см. на Кодекса на труда. Правоотношенията между докторанта и научната организация сочи, че се уреждат от Закона за развитие на академичния състав и размера на стипендиите се определя съгласно Постановление № 90/26.05.2000г. за условията и реда за предоставяне на стипендии на студентите, докторантите и

специализантите от държавните висши училища и научни организации. Съгласно чл.7 от него стипендията е в размер на 450 лева месечно и се отпуска на редовни докторанти за срок от три години. Съдебно-счетоводната експертиза установила, че ищцата е получила в пълен размер стипендиите за 36 месеца, като дори са ѝ изплатени 29,46 лева повече. Освен това се сочи, че липсва причинно-следствена връзка между отстраняването от работа и твърдяната вреда – неполучаване на месечна стипендия. По отношение претенцията за обезвреда на причинени неимуществени вреди сочи, че първо настъпването на такива не е доказано като се позовава на приетото заключение на съдебно-медицинска експертиза. На второ място сочи, че за периода след 16.11.2015г. по делото не са ангажирани доказателства, от които да е видно влошаване на здравословното състояние на ищцата.

Участващият по делото прокурор от СГП дава заключение за недоказаност на претенцията в сочения в исковата молба размер.

Съдът, като се запозна с изложеното в исковата молба, становищата на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Страните не спорят и от доказателствата по делото се установява, че със Заповед № РД-16-11/28.02.2011г. на Председателя на Селскостопанската академия ищцата е била зачислена в докторантура по научна специалност „Селекция и семепроизводство на културните растения”, Ш.04.01.05, редовна форма на обучение с тема на дисертационния труд „Оценка на посевните качества и началния темп на развитие на сорго и цвекло в условията на стрес” към Земеделски институт – Шумен, считано от 01.03.2011г. – 01.03.2014г., като за научен ръководител е определен доц. д-р Г. Т. К.. Със същата заповед е наредено в срок от три месеца Научният съвет да приеме индивидуалния учебен план на докторанта, който да се представи в ССА, като докторанта се задължава в тригодишния срок да положи изпитите от индивидуалния учебен план и да представи дисертацията за защита.

Впоследствие от Председателя на Селскостопанската академия /ССА/, е издадена Заповед № НП-08-79/15.05.2013г., с която на основание чл.44, т.3 от Правилника за прилагане на Закона за развитието на академичния състав в Република България /ЗРАСРБ/ в ССА и решение на Научния съвет на Земеделски институт-Шумен по Протокол № 3 от 30.04.2013г., ищцата е отчислена като редовен докторант по докторска програма „Селекция и семепроизводство на културните растения”, професионално направление Ш.6.1. „Растениевъдство” към Земеделски институт-Шумен, считано от 01.05.2013г.

Заповедта е обжалвана от С. като по жалбата ѝ е образувано адм. д. № 7195/2013г. по описа на Административен съд София-град. Производството по делото е приключило с постановяването на Решение № 7766/09.12.2013г., с което заповедта е отменена. Решението е обжалвано и е оставено в сила с Решение № 5155/11.05.2015г., постановено по адм.д. № 4801/2014г. по описа на Върховния административен съд.

Въз основа на Заявление от 25.05.2015г., подадено от ищцата до председателя на Селскостопанска академия и окончателното решение на ВАС, със Заповед №НП-08-128/12.06.2015г. на председателя на Селскостопанска академия, С. е възстановена като редовен докторант по докторска програма „Селекция и семепроизводство на културните растения“ професионално направление Ш.6.1 „Растениевъдство“ към ЗИ-Шумен, считано от датата на получаване на заповедта от докторанта, като определеният срок за приключване на обучението е бил 10 месеца.

Заповедта е получена от ищцата С. с писмо с обратна разписка на 29.06.2015г., от която дата тя отново е докторант.

С решение на Научния съвет при ЗИ-Шумен от 20.11.2015г. по предложение на научния ръководител темата на дисертационния труд на ищцата е била променена на „Оценка на семената и начален темп на развитие на сорго в условията на стрес“, като от нея е отпаднало цвеклото. Със заповед на директора на ЗИ-Шумен от 23.11.2015г. е определена комисия и е насрочен изпит по специалността от докторантския минимум на докторанта М. С. - Н.. Видно от протокол от 21.12.2015г. изпитът е бил проведен, като докторантът е получил оценка „слаб 2“. Следващият изпит от докторантския минимум е бил насрочен за 01.03.2016г., но поради неявяването на докторанта не се е провел. Ищцата е поискала изпитът ѝ да не се провежда устно, а да представи реферат, на което с писмо от 16.03.2016г. от председателя на ССА ѝ е отговорено, че това не е възможно. Със заявление от 29.03.2016г. ищцата отново е поискала от председателя на ССА изпитът ѝ да бъде проведен под формата на разработване на реферат. Със заявление от 08.04.2016г. ищцата е поискала обучението ѝ да бъде временно прекъснато до стабилизиране на здравословното ѝ състояние. Със заповед на председателя на ССА молбата ѝ е удовлетворена и обучението на ищцата е било прекъснато за срок от 2 години, считано от 08.04.2016г. Въз основа на доклад от директора на ЗИ-Шумен от 02.05.2017г., в който е посочено, че ищцата е заявила желанието си да продължи обучението по докторската програма, със заповед от 10.05.2017г. на председателя на ССА обучението е било продължено, считано от 15.05.2017г. с краен срок 15.06.2017г. Устният изпит по научната специалност „Селекция и семепроизводство на културните растения“ е бил насрочен за 29.05.2017г., когато е бил проведен, и по който ищцата е била оценена с обща оценка „Добър 3,75“, а писменият е бил проведен на 02.06.2017г., на който ищцата е получила оценка „Добър 4,00“. Въз основа на резултатите от изпитите научния ръководител е предложил на Научния съвет към ЗИ-Шумен докторанта С. да бъде отчислена, като обучението ѝ бъде прекратено. С решение от 02.06.2017г. на Научния съвет докторанта е била отчислена. На 02.06.2017г. ищцата е депозирала до директора на ЗИ-Шумен две заявления, с първото, от които е поискала промяна на формата на обучение от редовна в задочна, а с второто - прекъсване на обучението, поради влошаване на здравословното ѝ състояние. С писмо от 05.06.2017г. изпратено от директора на ЗИ-Шумен до ищцата, последният я уведомява, че заявленията ѝ от 02.06.2017г. няма да бъдат разгледани, защото на същата дата Научния съвет е взел решение за отчисляването ѝ като докторант поради неуспешно положени изпити и изтичащ срок на докторантурата. Ищцата е оспорила решението на Научния съвет пред административния съд, но по делото не са представени доказателства за това какъв е изходът от това оспорване, както и дали изобщо съдебното производство е приключило с влязъл в сила съдебен акт.

Във връзка с твърдението на ищцата, че не са ѝ изплатени полагащи се 6 месечни стипендии след възстановяването ѝ като докторант, по делото е прието без оспорване от страните заключение на съдебно-счетоводна експертиза, изготвено от вещото лице С. С., което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено. От заключението на вещото лице и дадените от него обяснения в съдебно заседание се установи, че на ищцата са начислени и изплатени следните суми за стипендии: за периода от 01.03.2011 – 31.12.2011г. за 9 месеца 4040 лева /9x450 лева/; за периода от 01.01.2012г. до 31.12.2012г. – 5400 лева /12 месеца x 450 лева/; за периода 01.01.2013г. до

30.04.2013г. – 1800 лева; за периода от 01.06.2015г. до 31.12.2015г. – за 6 месеца и 18 дни – 2843 лева; за периода от 01.01.2016г. до 30.04.2016г. – 1687,50 лева и за периода от 15.05.2017г. до 05.06.2017г. – 1687,50 лева или общо 16 111,86 лева. Общо дължимите суми за 36 месеца са 16 200 лева, като на ищцата са изплатени 16 229,46 лева. Изчисленията са направени на база представените по делото доказателства, Постановление № 90/26.05.2000г. и извлечение от счетоводните регистри на ЗИ-Шумен, в което са отразени начислените и изплатените на ищцата суми в качеството ѝ на докторант. Освен тях, вещото лице посочва, че за периода, в който ищцата е била отчислена, а именно 15.05.2013г. – 12.06.2015г. и не е била редовен докторант в ЗИ – Шумен, са ѝ внесени здравни осигуровки от 01.01.2014г. до 31.07.2014г. в размер на 117,60 лева, които не са били дължими.

За установяване наличието на сочените от ищцата неимуществени вреди, изразяващи се във влошаване на здравословното ѝ състояние и поява на нови заболявания, по делото е прието без оспорване от страните заключение на съдебно-медицинска експертиза, изготвено от вещото лице д-р А. Н., което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено. От заключението на вещото лице и обясненията, дадени от него в съдебно заседание се установява следното:

Ищцата страда от прогресивна системна склероза /склеродермия/. Това е тежко, системно, прогресиращо, автоимунно заболяване, което води до уплътняване на съединителната тъкан на кожата, на белите дробове, сърцето и бъбреците, което може да доведе до инвалидизация или да застраши човешкия живот. Това е системно хронично прогресиращо заболяване, протичащо на тласъци и ремисии с многолика клинична изява. Заболяването засяга, както кожата, така и вътрешните органи и се съпътства от сериозни промени в клетъчния и хуморалния имунен отговор. То е част от група заболявания т.нар. колагенози - заболявания, които протичат със спонтанна и болестнопроменена хиперактивност на имунната система, която атакува собствените тъкани и органи, вместо да ги защитава от действието на чужди агенти. Склеродермията се разделя на две основни форми - локализирана склеродермия, ограничена в кожата и подкожната тъкан, и прогресивна системна склероза /ПСС/, засягаща кожата и вътрешните органи. От своя страна, ПСС се разделя на две клинични форми - ограничена и дифузна. Ограничената се проявява със склеродермия главно на ръце, предмишници, по-малко на лице и шия и засягане на различни вътрешни органи, докато дифузната се характеризира с дифузна кожна склероза, сериозна висцерализация и по-тежък ход на протичане. Автоимунните заболявания са група хронични системни тежки рецидивиращи заболявания, които трудно се повлияват от лечение.

От представената по делото медицинска документация вещото лице заключава, че ищцата страда и от К. албиканс. Сочи, че това е упорита гъбичка, която причинява инфекция на пикочните пътища, половата система, стомашно-чревния тракт, кожата и други органи. Съвременните условия на живот са идеална предпоставка за развитието на К. албиканс, поради употребата на пестициди, хербициди, химикали, пластмаса и други. Размножаването ѝ се контролира от добрите чревни бактерии. Когато балансът в организма се наруши, тя се размножава взривно, колонизира усилено червата, уврежда чревната стена и я прави пропусклива, което само по себе си нарушава здравето на стомашно-чревния тракт. Освен това прави възможно проникването ѝ в коремната кухина и засилва риска от нахлуването ѝ с кръвта в други вътрешни органи. Влошаване на общото състояние предизвикват и токсините, отделяни от

кандида. Основни рискови фактори са прием на антибиотици, кортизолови препарати /преднизолон и други/, аспирин, противозачатъчни средства, химиотерапия, стрес, системни болести - диабет, чернодробни и автоимунни заболявания като склеродермия, еритемен Л., Синдром на Р., Множествена склероза, Ревматоиден артрит, Тереоидит на Х., Улцерозен колит. Вещото лице посочва, че от една страна наличието на някое от тези заболявания е предпоставка за появата на кандида албиканс, а от друга страна тя е предпоставка за появата и развитието на автоимунно заболяване.

По отношение на заболяването от кандида албиканс на ищцата пояснява, че тя страда от системно, хронично прогресиращо заболяване, протичащо на тласъци и ремисии - Прогресивна системна склероза от ранна детска възраст като диагнозата е поставена, когато е била на 1г. и 6 месеца и е доказана /верифицирана/ с кожна биопсия. Счита, че е невъзможно ищцата да се е заразила с кандида албиканс при извършване на лабораторни изследвания на животински екскременти, защото механизмът на възникване /патогенезата/ на инфекцията с кандида албиканс е различен. В този смисъл счита, че не може да се твърди със сигурност, че ищцата се е заразила с тази бактерия през м.март 2015г. Диагностицираните последващи заболявания - синдром на Р., генерализирана мускулна хипотрофия, артериална хипертония, щитовидна хипофункция, захарен диабет, ИНЗТ, втори тип, усложнен с диабетна полиневропатия, двустранно плоскостъпие, неврит на ляво ухо, социално адекватен слух, намира, че са резултат от усложненията и динамиката /развитие/ на основното заболяване, съществуващо от ранна детска възраст - склеродермия.

Генезата на тези заболявания е автоимунен процес /автоагресия/ като за съжаление никой не може да установи причината за възникването им. Стресът сочи, че е в основата на възникване и усложнение на повечето заболявания. Той може да влоши наличното заболяване тъй като води до понижаване имунитета. В конкретния случай стресът от уволнението и хормоналната стимулация, проведена в рамките на процедурите ин витро, на които се е подложила ищцата, са прераснали в поликистоза.

Твърдението, че стресът може да влоши състоянието обяснява с Кортиковисцерална теория на Б. и Курцин, която обяснява най-просто, че настъпилният генерализиран спазъм на кръвоносните съдове вследствие преживения стрес и нервнопсихичен срив оказват влияние на централната нервна система, която е в тясна зависимост /връзка/ и оказва пряко въздействие върху вегетативната нервна система. Вегетативната нервна система е съвкупността от нервномускулни и невроаскуларни плексуси /нервни сплитове и възли/, които инервират и са отговорни за тонуса и функцията на вътрешните органи, така че от състоянието на централната нервна система зависи състоянието и тонуса на вътрешните ни органи. Всеки стрес и много силни емоции в повечето случаи влияят отрицателно на възбудимостта на вегетативната нервна система като стимулират освобождаването на катехоламини /хормоните на стреса от надбъбречните жлези - адреналин и норадреналин/ и може да възникнат сърцебиене, аритмии, излизане от правилен сърдечен ритъм, зачервяване на кожата или бледност /в зависимост кой от дяловете на вегетативната нервна система

превалира/, изпотпяване, тремор, стомашно-чревни разстройства, остър спазъм на коронарните /съдовете изхранващи миокарда /сърдечния мускул/, изпускане по малка и голяма нужда, жлъчни кризи, бъбречни колики и пр.

В най леката степен това състояние се изразява във невровегетативна дистония, което състояние е функционално, т.е. обратимо, но в случая при С. от значение е възрастта ѝ и трайните органични, системни и прогресиращи промени във вътрешните органи от наличните сериозни хронични системни заболявания. Не се установява според вещото лице причинно-следствена връзка между заразяването на ищцата с кандидата албиканс при извършване на лабораторни изследвания на животински екскременти и на следващо място, че това заразяване с кандидата албиканс е причина за влошеното ѝ здравословно състояние.

Последното се дължи на естествения ход и прогресивна динамика и рецидиви на основното хронично системно сериозно заболяване, което предизвиква трайни промени, инвалидизация и понижава качеството на живот.

От друга страна натоварването от ин витро процедурите, което изисква свръхстимулация на яйчниците, което по своята същност е вмешателство във фините структури на ендокриниума, който и без това е с груби нарушения и дисбаланс /наличния хирзутизъм, хиперандрогенизъм, хипотиреоидизъм/, според вещото лице е довело до поликистоза.

За установяване на обстоятелството в какви условия е била поставена да работи ищцата след отмяната на заповедта от 2013г., по делото са изслушани показанията на свидетеля С. Б. Е., който работи в Земеделския институт в Шумен от 2007г. Свидетелят познава ищцата именно оттам като посочва, че тя е била докторант в неговия отдел. Базата на отдела сочи, че се намира на 15 км от града, от централната сграда на института, където се намират опитните полета и лабораториите. Не е работил пряко с нея, но знае с какво се занимава и къде работи. Не са работили в един кабинет. На всеки докторант било осигурено работно място, компютър. Опити се правели на определени за това места в лаборатории. Лабораториите имали отделни врати, табели, с които са индивидуализирани. Работата на М. С. била свързана със захарно цвекло и суданка /растение, подобно на царевица/, не е имала допир до животински екскременти. Тя нямала работно време, тъй като не е била служител на института. Соци, че ищцата е докторант в института от около 2012-2013г. Идвала рядко и не е забелязал да има влошаване на здравословното състояние. Видимо било, че има здравословни проблеми. Имало период, в който М. била освободена като докторант, поради неизпълнение на научния план. Върнала се може би 2015г., няма ясен спомен. Не може да каже докога е била докторант в института, физически може би идвала там някъде до 2016г. максимум. Не го е уведомявала по какви причини е отсъствала. Лабораториите по животновъдство сочи, че са в централната сграда, до които свидетелят има достъп, за да дава проби. В тези лаборатории обаче нямало докторанти, имало лаборанти. Докторантите извършвали опитите си на терен при животните. Докторантите по растениевъдство нямали работа в оборите при животните.

При така установеното съдът обосновава следните изводи:

По допустимостта на исквете:

Съгласно разпоредбата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконовни нормативни актове. Според ал.2 на с.р. исковите по ал.1 се разглеждат по реда, установен в АПК – чл.203 и сл. В чл.204 АПК са регламентирани предпоставките за допустимост на иска като според ал.4, когато вредите се претендират от незаконосъобразно действие, незаконосъобразността на действието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението. В конкретния случай ищцата основава претенцията си на незаконосъобразни действия на служители на ответника, поради което и тази незаконосъобразност следва да се установи от настоящия състав.

Според чл.205, ал.1 АПК искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая исковите са предявени срещу Селскостопанската академия, която е юридическо лице по арг. от чл.1, ал.3 от Закона за селскостопанската академия, съответно е пасивно легитимирана да отговаря по тях.

Освен качеството юридическо лице следва да се посочи, че Селскостопанската академия е национална автономна бюджетна организация към министъра на земеделието, храните и горите за научни изследвания, за научно-приложна, иновативна и образователна дейност в областта на земеделието и храните. Тя осъществява дейността си в рамките на държавната аграрна политика в съответствие с общата селскостопанска политика на Европейския съюз – чл.1 от Закона за Селскостопанската академия. Съгласно чл.8, ал.1 ЗРАСРБ обучението на докторантите се осъществява по план при условията и по реда на Закона за висшето образование и правилника на съответното висше училище или научна организация. По силата на чл.13в, ал.1 ППЗРАСРБ ректорът на висшето училище или ръководителят на научната организация издава заповед за зачисляване на одобрените кандидати за докторанти по чл.13, ал.1, а според чл.24, ал.6 ППЗРАСРБ докторантите се отчисляват със заповед на ректора на висшето училище или на ръководителя на научната организация. Според чл.32, ал.8 ЗРАСРБ всички актове на органите на висшето училище, на научната организация за придобиването на научна степен или за заемането на академичните длъжности по реда на този закон, както и заповедите на министъра на образованието и науката, издавани във връзка с осъществяването на правомощията му по глава четвърта, могат да се обжалват пред съда при условията и по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Следователно по силата на закона органите на управление на ответника са овластени с административни правомощия по см. на § 1, т.1 ДР АПК и в процеса на зачисляване и отчисляване от докторантура действат като административни органи, съответно упражняват административна дейност.

Въз основа на посоченото съдът намира, че исковите, с които е сезиран, са

допустими. Разгледани по същество, исквете са неоснователни, по следните съображения:

Фактическият състав на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ определя предпоставките, които следва да са налице, за да се реализира отговорността на ответника – наличието на незаконосъобразен административен акт/действие/бездействие; причинени вреди; пряка причинно-следствена връзка между тях. Отсъствието на който и да е елемент от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е основание за отхвърляне на исковата претенция.

Както се установи по делото, ищцата е била зачислена в докторантура, редовна форма на обучение, към Земеделски институт – Шумен, считано от 01.03.2011г. – 01.03.2014г., със Заповед № РД-16-11/28.02.2011г. на председателя на Селскостопанската академия.

Процедурата за прием на редовни и задочни докторанти е регламентирана от Закона за развитието на академичния състав на Република България /ЗРАСРБ/, Закона за висшето образование /ЗВО/ и подзаконовите нормативни актове по прилагането им. Съгласно чл.8 ЗРАСРБ обучението на докторантите се осъществява по план при условията и по реда на Закона за висшето образование и правилника на съответното висше училище или научна организация. Редовната и самостоятелната форма на обучение са с продължителност до 3 години, а задочната и дистанционната - до 4 години. По изключение, регламентирано в правилниците на съответното висше училище или научна организация, срокът може да бъде удължаван, но не повече от една година.

Съгласно чл.34 от Правилника за развитие на академичния състав в Селскостопанската академия /публично достъпен на официалната й интернет страница/, по предложение на научния ръководител, придружено с протокол от Първичното научно звено и с решение на Научния съвет, утвърдил докторантурата, срокът на докторантурата може да се удължи по обективни причини с не повече от 1 година /ал.1/. Срокът според ал.2 на с.р. може да се удължава по изключение в следните случаи: 1. здравословни причини; 2. майчинство; 3. семейни причини. Според ал.3 срокът на докторантурата се удължава със заповед на Председателя на А., на основата на доклад на Председателя на съответния научен съвет, по предложение на Директора на Структурното звено, в което се обучава докторанта. През периода на удължаването редовният докторант няма право на стипендия – ал.4 на чл.34 от правилника.

Правото на стипендия е регламентирано и в Постановление на Министерския съвет № 90 от 26 май 2000г. за условията и реда за предоставяне на стипендии на студентите, докторантите и специализантите от държавните висши училища и научни организации, обн. ДВ, бр.44 от 30 май 2000г. Според чл.1 от него такава се отпуска на докторантите редовна форма на обучение. Конкретно стипендиите на докторантите са регламентираны в чл.7 от постановлението, в редакцията към ДВ, бр.62 от 12 Ю. 2013г., приложима към процесния период. Съгласно посоченото в нея българските докторанти, обучаващи се в Република България на места, субсидирани от държавата, получават месечни стипендии в размер 450 лв. Стипендията се отпуска за 3

години при редовна докторантура след придобита образователно-квалификационна степен "магистър". Според ал.4 на чл.7 при удължаване срока на докторантурата стипендия не се изплаща.

В случая по делото са ангажирани доказателства, че ищцата е прекъсвала обучението си, но не и че то е продължавано по посочения в закона ред. Това впрочем е без значение, тъй като и в Правилника на ССА, и в ПМС № 90/2000г. изрично е посочено, че при удължаване на срока на докторантурата стипендия не се изплаща.

Съответно установи се от заключението на вещото лице по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, че на ищцата са изплатени стипендии за 36 месеца в размер на 16 200 лева, дори 29,46 лева повече от това. Т.е. претенцията ѝ за обезщетяване на причинените ѝ имуществени вреди, изразяващи се в неплащане на стипендии за 6 месеца е неоснователна, тъй като всички дължими суми са изплатени, съответно не са налице твърдяните имуществени вреди. Следва да се подчертае, че в случая не става въпрос за трудово правоотношение, прекратено с акт, който впоследствие е отменен от съда като незаконосъобразен, за да възникне задължението на ответника по чл.225, ал.1 от Кодекса на труда да изплати на работника/служителя обезщетение в размер на brutното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа поради незаконно уволнение, но за не повече от 6 месеца.

Предвид така установеното следва искът за обезщетяване на причинени имуществени вреди в размер на 2700 лева да бъде отхвърлен като неоснователен.

Претенцията в частта на претендираното обезщетение за неимуществени вреди, съдът намира също за неоснователна.

Както вече се посочи, за уважаване на предявения иск ищцата следва да докаже наличието на незаконосъобразно действие на ответната страна, настъпили вреди и причинно-следствена връзка между тях.

Макар ищцата да твърди, че след отмяната на Заповед № НП-08-79/15.05.2013г. и възстановяването ѝ като редовен докторант със Заповед №НП-08-128/12.06.2015г. на председателя на Селскостопанска академия, е била настанена да работи в лаборатория по животновъдство, вместо по растениевъдство, тя не доказва посоченото обстоятелство. Напротив – от показанията на свидетеля Е., работещ в отдела, където ищцата е била докторант, се установи, че базата на отдела по растениевъдство се намира на 15 км от града, докато базата на отдела по животновъдство се намира в централната сграда на института, където се намират и лабораториите по животновъдство. В тези лаборатории обаче не работят докторанти, а лаборанти, като докторантите по животновъдство извършват опитите си на терен при животните. Посочва изрично, че докторантите по растениевъдство нямат работа в оборите при животните. Предвид това съдът намира за недоказано твърдението за извършено от ответната страна незаконосъобразно действие.

Не се установи и наличието на неимуществени вреди, които да са пряка и непосредствена последица от твърдяното незаконосъобразно действие. Действително по делото са ангажирани доказателства – медицинска

документация, установяваща тежкото здравословно състояние на ищцата, вкл. заразяването ѝ към процесния период с кандидата албиканс. От приетото заключение на съдебно-медицинската експертиза обаче се установи по категоричен начин, че това заразяване, дори да беше доказано твърдението на С., че е била разпределена за работа в лаборатория по животновъдство, където са изследвани проби от животински тор, не може да бъде причинено от тези проби от животински екскременти, тъй като механизмът, по който протича патогенезата на инфекцията е различен. Въз основа на наличните по делото доказателства, вещото лице подлага на съмнение дори твърдението, че заразяването с кандидата албиканс е през м.март 2015г. Съдът споделя този извод на вещото лице с оглед изложените съображения от него за развитието и генезата на останалите автоимунни заболявания, налични при ищцата. Безспорно тя страда от много заболявания като основното е особено тежко и само по себе си обуславя възникването на допълнителни, вкл. автоимунни. Наличието на всички доказани по делото заболявания обуславят физически и психически дискомфорт, влошават драстично качеството на живот. На обезщетяване по реда на ЗОДОВ обаче подлежат страданията, които са последица от противоправно поведение на ответната страна. Липсата на такова поведение сочи на отсъствие на елемент от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, съответно обуславя неоснователност на предявения иск.

По изложените съображения съдът намери исковете за неоснователни и недоказани и като такива те следва да бъдат отхвърлени.

Основателна при този изход на спора и разпоредбата на чл.10, ал.4 ЗОДОВ е претенцията на ответника за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1230 лева. Размерът на адвокатското възнаграждение не е прекомерен с оглед разпоредбата на чл.8, ал.1, т.4 вр. § 2а от Допълнителните разпоредби на Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от М. И. С. – Н. срещу Селскостопанската академия искове с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за присъждане на сумата в общ размер на 18 900 лева, представляваща обезщетение на ищцата за причинените ѝ имуществени и неимуществени вреди от незаконосъобразни действия на ответника, за периода от 13.03.2015г. до 14.08.2017г.

ОСЪЖДА М. И. С. – Н. да заплати на Селскостопанската академия, сумата в размер на 1230 /хиляда двеста и тридесет/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по

реда на чл.137 АПК.

Съдия: